

Margot eta kanpaien oreina

Bazen behin, Frantziako mendien artean, Bellefontaine izeneko herrixka bat. Etxeak harrizkoak ziren, teilatuak arbelezkoak eta plazako kanpandorrea haran osotik ikus zitekeen.

Biztanleek oso ohitura zaharra zuten. Neguko lehen elur-gauean, ogi zati bat uzten zuten leiho ertzean.

Esaten zuten denak lo zeudenean orein zuri batek herria zeharkatzen zuela. Haren adar handietatik urrezko hiru kanpaitxo zintzilik zeuden.

Lehenak labeetako ogia babesten zuen. Bigarrenak etxeetako suak piztuta mantentzen zituen. Hirugarrenak gogorarazten zuen negua ez dela hain hotza pertsonek elkarri laguntzen diotenean.

Urte askoan, inork ez zuen tradizioa ahaztu. Baina uda batean uzta eskasa izan zen. Udazkenean irin-zakuak erdi hutsik zeuden eta familiek zuten guztia gordetzen hasi ziren.

—Aurten ezin dugu apur bat ere oparitu —esaten zuten.

Margot gurasoekin bizi zen okindegiaren gainean. Zortzi urte zituen, ile marroia eta amonak jositako kapa gorria.

Lehen elurraren arratsaldean, amak opil txiki bat atera zuen labetik.

—Irin gehiago iritsi arte egin dezakegun azkena da. Bihar arte gordeko dugu.

—Ez dugu ezer utziko leihoan? —galdetu zuen Margotek.

—Aurten ez, alaba.

Gau hartan, etxe bakar batek ere ez zuen ogirik eskaini. Leihoak itxi eta elurrak kaleak estali zituen.

Gauerdian, Margotek soinu oso ahula entzun zuen.

«Din…»

Leihotik begiratu zuen. Plazaren erdian orein guztiz zuri bat zegoen. Adarretan hiru kanpaitxo zeramatzan, baina bakar batek egin zuen soinu ahul hura.

Oreinak Margoti begiratu eta basorantz abiatu zen.

Margotek kapa jantzi, farola hartu eta azken opila zapi batean bildu zuen.

Oreinak izoztutako iturriaren ondoan itxaroten zion.

—Banekien etorriko zinela —esan zuen.

—Hitz egin dezakezu!

—Lehen elur-gauean bakarrik. Kanpaitxoak isildu egin dira eta hotza gero eta handiagoa izango da. Ilargia desagertu aurretik Neguko Erregearen gaztelura iritsi behar dugu.

Margot haren bizkarrera igo eta basoan sartu ziren.

Laster, atso bat ikusi zuten haritz baten azpian dardarka.

—Bi egun daramatzat oinez —azaldu zuen—. Inork ez nau etxean hartu nahi izan.

Margotek okindegiko azken janaria zeramala gogoratu zuen. Hala ere, opila hiru zatitan banatu eta bana eman zien emakumeari eta oreinari.

Lehen kanpaitxoa jotzen hasi zen.

«Din, din, din!»

—Partekatzen denak gordetzen denak baino gehiago elikatzen du —esan zuen atsoak.

Une batez, hegal gardenak distiratu ziren haren mantuaren azpian. Gero elur artean desagertu zen.

Margot eta oreina Ispiluen Zubira iritsi ziren. Harrien azpian laino sakona besterik ez zegoen.

Ahots batek galdetu zuen:

—Egia esaten duena bakarrik igaro daiteke. Ez al duzu beldurrik?

Margotek ausarta zirudiela nahi zuen, baina hankak dardarka zituen.

—Bai. Erortzeko, galtzeko eta nire herriari lagundu ezin izateko beldur naiz. Baina aurrera jarraituko dut.

Bigarren kanpaitxoa esnatu eta lainoak bide segurua ireki zuen.

—Ausardia ez da beldurrik gabe ibiltzea —esan zuen oreinak—, beldurrari zure ordez erabakitzen ez uztea baizik.

Aurrerago, marmar bat entzun zuten. Otso gris handi batek hanka burdinazko tranpa batean harrapatuta zuen.

Margotek ihes egin zezakeen, baina animaliaren zauria ikusi zuen.

—Ez dizut minik egingo zuk ere egiten ez badidazu.

Otsoaren burua kaparekin estali eta tranpa adar batekin ireki zuen. Otsoa askatu, eskua miazkatu eta zuhaitzen artean desagertu zen.

Hirugarren kanpaitxoak hain ozen jo zuen, non adarretako elurra izar-euri baten moduan erori baitzen.

Azkenean Neguko Erregearen gaztelura iritsi ziren. Areto nagusian izotz-koroa eta bizar zuria zituen errege bat zegoen zain.

—Zergatik esnatu dituzue kanpaitxoak? —galdetu zuen.

—Gure herria izozten ari da. Berotasuna itzultzea behar dugu.

Erregeak makilaz lurra jo zuen.

—Nik ez dut ezer hartu. Biztanleek ateak itxi, ogia ezkutatu eta elkar zaintzeari utzi diote. Bilatzen duzun berotasuna ez dago gaztelu honetan.

—Orduan, alferrik egin dut bidaia?

—Ez. Zure herriari falta zitzaiona ekarri duzu: eskuzabaltasuna, ausardia eta adeitasuna.

Erregeak ikatz urdin txiki bat jarri zuen Margoten farolean.

—Sugar honek eskuz esku pasatzen bada bakarrik iraungo du. Norbaitek beretzat gordetzen badu, itzali egingo da.

Kanpoan, otso grisak itxaroten zien eta lasterbide bat erakutsi zien. Egunsentia baino lehen, Margot Bellefontainera itzuli zen.

Sugarra ia itzalita zegoen. Margotek ate bat jo eta egurrik ez zuen familia batekin egurra partekatzeko eskatu zuen. Hori egin zutenean, sugarra handitu zen.

Errementariak alargun baten berogailua konpondu zuen. Nekazari batek patatak banatu zituen. Errotariak irin-biltegia ireki zuen.

Farola urre-kolorekoa bihurtu eta auzotarrek elkarrekin piztu zuten okindegiko labea.

Hiru kanpaitxoek batera jo zuten. Putzuetako izotza urtu eta herriko kanpai handiak haran osoan oihartzun egin zuen.

Margotek oreina bilatu zuenean, ez zegoen. Elurraren gainean urrezko hiru marka baino ez ziren geratzen.

Negu hartatik aurrera, biztanleek ez zioten berriro aterik itxi laguntza behar zuenari. Lehen elur-gauean ogi zati bat uzten zuten beti leihoan.

Diotenez, norbaitek bihotzez uzten badu, hiru kanpaitxo entzun ditzake basoan. Eta batzuetan kapa gorriko neska bat ikus daiteke orein zuri baten ondoan.